

Consell Tributari
Expedient: 698/3

El Consell Tributari, reunit en sessió de 25 de febrer de 2004, coneixent del recurs presentat per C.C.C., SA, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, i ha adoptat el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- A 1 d'agost de 2003, el Sr. J.G.S., amb NIF ..., en nom i representació de l'entitat C.C.C., SA, amb NIF ..., i domicili a efecte de notificacions a la ctra. ..., km ..., Alcobendas (Madrid), interposa recurs de reposició contra la liquidació de l'impost sobre activitats econòmiques de l'exercici 2003 per l'activitat de l'epígraf 661.2 de les tarifes de l'impost, desenvolupada al passeig de ..., núm. ..., l'import del qual ascendeix a 114.444,68 €

2.- Al·lega la recurrent absència de justificació del coeficient de situació aplicat i de la classificació de les categories dels carrers, i inconstitucionalitat de la reforma de l'impost sobre activitats econòmiques operada per la Llei 51/2002, per vulneració dels principis d'igualtat, generalitat i capacitat econòmica de l'article 31.1 de la Constitució, atès que compta l'absència de justificació de l'exempció de les persones físiques, la reducció de l'àmbit subjectiu d'aplicació de l'impost a un 10%, i la contradicció entre l'estructura quantitativa bàsica de l'impost i la manifestació de capacitat econòmica teòricament subjecta a gravamen.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Al·lega la recurrent, en primer lloc, la improcedència d'aplicar un coeficient de situació que no està en funció de la ubicació física del local dins de la ciutat, atenent a la categoria del carrer i, per tant, en funció dels avantatges econòmics que la ubicació suposa per a l'empresari, com exigeix l'article 89 de la Llei 39/1988 i la jurisprudència que cita, i fonamenta la seva al·legació en el fet que a partir de l'any 2001 tots els números del passeig de ..., excepte el número ..., que és on s'ubica el local de la recurrent, tenen una mateixa categoria, la D (índex de situació 2,28), mentre que

l'esmentat número ... té assignada la categoria A (índex de situació 3,80), d'on dedueix la manca de correspondència entre la qualificació dels carrers i els avantatges econòmics que la seva diferent ubicació comporta.

No obstant, el cert és que la racionalitat en l'assignació dels índexs de situació que exigeix la Sentència del Tribunal Suprem de 27 d'abril de 2001, així com les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 23 de gener de 2002 i del Tribunal Superior de Justícia de Balears de 23 de maig de 2003, al·legades per la recurrent, no determina necessàriament l'assignació d'una mateixa categoria i, per consegüent, d'un mateix índex de situació a tots els trams o a tots els números d'un mateix carrer, circumstància que estarà justificada o no en funció de la identitat o disparitat de les característiques físiques i de l'entorn de la totalitat de la via pública de què es tracti.

En el present cas, consultat al plànol de la ciutat, s'adverteix que el passeig de ... constitueix una via nova i diferent del carrer de ..., encara que sigui prolongació d'aquesta, ja que té unes característiques totalment diferents des del punt de vista urbanístic a les de dit carrer, en la qual es troben els números que tenen la categoria D, justificant la diferent categoria que li ha estat assignada amb paràmetres tals com, entre altres, la densitat comercial i el tipus d'activitats desenvolupades, conforme es desprèn dels estudis i criteris generals utilitzats el 1992 per a la determinació de les categories dels carrers de la ciutat a efectes del nou impost sobre activitats econòmiques, doncs no pot oblidar-se que davant de pràcticament tota l'extensió del passeig de ... al costat dels números parells -en el dels imparells no existeixen edificacions- es troba el gran centre comercial "La Maquinista" on té els seus locals la recurrent.

Segon.- Respecte a la pretensió de nul·litat de ple dret de la liquidació impugnada per inconstitucionalitat de la reforma de l'impost sobre activitats econòmiques, ha de dir-se que dita liquidació s'ajusta plenament a allò establert per l'Ordenança fiscal de l'impost i la Llei 39/1988, en la redacció donada per la Llei 51/2002, a la qual l'Ordenança fiscal s'adapta fidelment, i que no hi ha hagut, ni ho al·lega la recurrent, aplicació administrativa de les esmentades normes que es pugui considerar lesiva dels drets i llibertats susceptibles d'empara constitucional, en la mesura en què el padró de l'impost i la liquidació impugnada constitueixen aplicació rigorosa d'allò disposat a les normes citades. Per tant, la lesió d'inconstitucionalitat que en el recurs es postula, en tot cas ho seria de les normes que han estat aplicades, i només indirectament dels actes administratius produïts en aplicació de les mateixes. En

conseqüència, no procedeix en seu d'aquest recurs administratiu la pretesa aplicació de l'article 62.1.a) de la Llei 30/1992, atès que la mateixa exigiria, en aquest cas concret, el plantejament de la prèvia qüestió d'inconstitucionalitat, que és competència exclusiva dels Jutges i Tribunals de Justícia (art. 29 Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre).

Tercer.- Així mateix, cal indicar-se que, amb independència de l'eventual vulneració per les normes de referència dels principis constitucionals en matèria tributària d'igualtat, generalitat i capacitat econòmica, previstos a l'article 31.1 de la Constitució, i sense perjudici dels deutes que suscita la possibilitat d'excloure a les persones físiques d'un impost que grava el mer exercici d'una activitat econòmica, és cert que la magnitud de les modificacions operades en l'impost per la Llei 51/2002, tals com l'exclusió de tota una categoria de contribuents, les persones físiques, i dels contribuents persones jurídiques el volum de negocis dels quals no arribi a una determinada xifra, són de tal entitat que suposen una transformació de l'impost i una nova delimitació del fet imposable que podria convertir les exclusions citades en supòsits de no subjecció. Ara bé, tampoc és possible en seu d'aquest recurs realitzar tal qualificació, de gravíssimes conseqüències per a la gestió de l'impost, atès que la competència sobre la subjecció al tribut ha estat reservada de forma expressa per la Llei 39/1988 a l'Estat, a qui correspon la formació de la matrícula de l'impost segons l'art. 92.1 de dita Llei, essent competents en tot cas per al coneixement dels actes de gestió censal dictats per l'Administració Tributària de l'Estat, a què es refereix el citat precepte, els Tribunals Economicoadministratius de l'Estat (art. 92.4 Llei 39/1988), no havent estat assumida per l'Ajuntament la referida gestió censal.

Per la qual cosa, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs interposat.